

Karádi Márton

Kilégzés

Most, hogy megtörtént,
téged kifejezetten zavar az orvosok bizalmaskodása,
kedvességük,
mint egy szék karfájának az íve,
az ember kezének elképzelt formájához igazodik.
Mintha minden mozdulatukkal figyelmeztetnének,
hogyan te hiába kérdezted tőle, hol fáj,
csak őket igazította útba,
körültekintően, ahogy régen a turistákat,
ha megkérdezték, merre találják a látványosságokat.
Bizonyos szempontból magától értetődő, hogy eltávolodtatok.
A fertőzés veszélye miatt óvatossá kellett lenned,
és kesztyűben megfogni a kezét olyan volt,
mint keresztnevének szólítani az apád.
Aztán már csak a test maradt,
meg a kérdés a végrendeletben, hogy a tengerbe hantold.
Úgy fogalmazott, neked is látnod kell azt a vizet,
nézd meg te is,
ahogy kifutnak a nyílt vízre az óceánjáró hajók,
és egyre kisebbre zsugorodva eltűnnek az ember szeme elől.
Többet nem írt, mert tudta, magától megtörténik,
ő például azt képzelte több mint hetven évvel ezelőtt,
hogyan nem ölték meg a lágerben a szüleit,
hanem ott vannak valamelyik kabinban,
és akár a távolodó hajók, ők is szépen, lassan tűnnek el.

Belsőépítész

Utoljára egy erdőséli büfénél találkoztunk.
Arcodon a szeplők, fahéj a tejhabon.
Kezünkben a műanyagpohárral sétálni kezdünk,
nem akarsz megbántani, ezért a saját érzéseidről nem beszélsz,
de beszámolsz arról, mit gondolnak rólam
a szüleid és a két húgod, én meg csak állok,
négy pontból megvilágítva, mint egy focipálya,
amin már rég nem játszanak komoly tétmeccseket.
Kínos ez neked is, tudom, attól félsz, a szavadba vágok, hogy elmondjam,
úgy döntöttem,
elmegyek, de nem költözöm, tartsd meg mindenem,
a nehéz tárgyak csak marasztalnának,
a könnyűeket meg már rég eladtuk
az antikváriumban vagy az ócskapiacon.
Jobban szeretnéd, ha elismerném, én hibáztam,
mert nem találtam meg neked a legszebb szót,
benne két egymás mellett álló mássalhangzóval,
amik úgy csapódnak össze, mint tisztelgő katona bokái
a királynő előtt.
De én csak a mentségeimet sorolom: kifejezetten gyűlölted, ha dicsérnek.
Arra hivatkoztál, eddig senki nem vett komolyan,
pedig nehéz lett volna letagadni, sokan hittek benned,
olyan voltál, mint egy modell,
akiről egykor szenteket mintáztak a zöldfülű festők,
hogy azután verítékben ázva forgolódjanak,
és átkozzák magukat, hogy lehettek olyan hülyék,
hogy hagyták becsapni magukat.
Ha neked jobban esik, persze nevezhetjük ezt így utólag szerelemnek,
de kicsit olyan lenne, mint emberi nevet adni egy kutyának,
hátha akkor jobban félnek majd tőle betolakodók, az utánunk következők.
De most még te magyarázol,
nem figyelek rád, nagyregényekben szokták így átlapozni a hosszú leírásokat,
amik fárasztanak, mint egy végtelen hosszú séta egy osztálykiránduláson,
a nehezen változó tájon, amit busszal tesznek meg azok, akik
tudják, meddig illik nézni egy arcba anélkül, hogy szólnánk valamit.
Mi pedig csak folytatjuk az utunkat dacosan, a kiránduláshoz legkevésbé sem
illő ruhában,
mintha a környéken parkolnánk, és épp csak
levegőzni szálltunk volna ki,

a műanyagpohár már rég nincs a kezünkben, nem nézünk egymásra,
csak haladunk, egyre gyorsabban megyünk,
azt akarjuk, a másik mondja ki előbb,
hogy nem bírja, forduljunk vissza, elég,
közben szépen lassan felérünk a kilátóhoz,
körülnéznénk, de már sötétedik, sejtettük, hogy így lesz,
semmi sem látszik a kilátásból, amit odalent ígértek.

Lucas Marcos első útja Etiópiába

Ennek a népnek a nyelvén nem lehet titkot tartani.
Legtöbb szavánál kilátszik a fogam,
hogy az emberek megnézhessek, mint vásáron a lovakét.
A fiúk az apjuk nevét kapják, a lányok valamelyik szentét,
és olyan forró a föld, hogy mezítláb járok, mintha bármelyik pillanatban
vízbe léphetnék,
szinte sértés ez egy olyan országban, amelyiknek nincsen tengere.
Ha ide költöznék, talán változnék,
de az alkalmazkodás ócska trükk, a tárgyak által is tanulható,
ahogy a támla hátrahajlik, vagy a csavar kilazul egy nagyobb test súlya alatt.
Mindenkinek jobb tehát, ha maradunk
a rendszeresen ismétlődő látogatásnál.
Persze a kérdésekre támaszkodni veszélyesebb,
mint a sötétben kitapogatni egy ollót,
talán a megfelelő sebességben van a titka, hogy kellő türelemmel
rövidítsük le a távolságokat.
Ehhez hónapok, évek kellenek.
Otthon persze észreveszik,
hogy titkok lassítják a beszédemet, lezárt útszakaszok a közlekedést,
azt hiszik, még nem találtam meg az új föld összes útját, nem ismerem
kiterjedését,
nem tudják, csak hiányzik belőlem a térképrajzoló bátorsága,
aki nem törődik azzal, kit vezet ide.